



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Mira S. Ignatij castitas & puritas conscie[n]tiæ. Cap. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

posse, si quid in anima sua humanam, & non omni ex parte Diuinum, aduerteret. In omnibus actionibus suis, non affectu, qui per se cæcus est, & sæpè hominem præcipitat, sed rationis rectæ consilio ac regimine ducebatur: crebrò vsurpans, hominem à belluis, ratione differre. Porro in actionibus suis omnibus particularibus, id semper sincerè spectabat, ut fierent purè propter ipsum Deum; potius quàm ob timorem poenarum, vel spem præmiorum. Neque contentus erat singulas dirigere actiones ad Dei gloriam, sed cum reflexione quadam animi, dabat operam, ut in quàm maximam Dei gloriam redundarent. Vnde oriebatur, ut omnes eius epistolæ, sermones, paginae Constitutionum, sæpè iteratis vocibus eiusmodi cernantur: *Ad maiorem Dei gloriam: Ad maius Dei & Creatoris nostri obsequium; & his similes, ex abundantia cordis, ore talia loquente, manu scribente. Quàm intentionis perfectissimæ puritatem omnibus actionibus suis, ab ipso suæ conversionis initio deinceps adhibere cœpit, & ad mortem retinuit. Quocirca mirum non est, quod viuente adhuc S. IGNATIO, Iulius III. Pontifex Maximus, in Bulla edita Anno 1550. duodecimo Kalend. Augusti, testatam relinquere non dubitauerit: nihil quod pium sanctumq; non sit, in exemplari IGNATII vita & moribus reperiri.*

Sed illud est longè mirabilius, quod tum à Sacra Roræ Auditoribus, tum à Cardinalibus factotum Rituum in Relatione Summo Pontifici data, est positum in commendationem S. IGNATII, his verbis: *Tanto erga Deum amore flagrabat, ut tota die illum exquireret, & nihil aliud cogitaret, nihil aliud loqueretur, nihil aliud cuperet, quàm placere Deo, & illius obtemperare voluntati; itaque illi se totum committerebat, illum omnino sequi decreuerat, etiam si toto celo terraq; priuaretur. Omnes suas cogitationes, verba, opera, in Deum tanquam in finem referebat: ad Deum, ac Dei gloriam honoremq; destinabat. Hac illi. Quæ tam rara & inaudita actionum omnium internarum externarumq; S. IGNATII commendatio, ex multorum iuratorum testium certissimâ asseueratione, à Iudicibus Apostolicis profecta, quàm eximiam, virtutum omnium, in eminentissimo gradu excellentiam in S. IGNATIO denotet; facillè quibus prudens tertium æstimatôr iudicare potest.*

Est & hoc non contemnendum virtutis ac sanctimonie S. IGNATII non vulgaris signum, incredibile odium dæmonum & indignatio, quam sæpè in viuente S. IGNATIVM ostendebant. Hinc factum est, ut eum & terrere orantem spectris horribilibus conati sint, & sæpè ei apparuerint, sæpèque ab eo per contemptum bacillo abacti sint. Romæ præterea eum Dæmon quadam nocte præfocare tentauit, faucibusque ei a dædè compressit, ut SS. IESV nomen magna vocis contentione inclamare coactus, per multos dies vocem rauicam haberet. Alias ibi-

deti à dæmonibus grauissimè, ut olim S. Antonius, & S. Catharina Senen. casus est. Et in obfessis corporibus, viuente adhuc & mortuo S. Patre, non semel dæmones fassi, se maiorem infamicum IGNATIO non habere.

Porro virtutum S. IGNATII excellentia, & præcipua quæque, quæ lumina breuitate deinceps delibabuntur, sunt confirmata iurisdictione sexcentorum & septuaginta quinque testium, in Processibus eius Canonizationis, inter & testè examinatorum.

CAPVT OCTAVVM.

Mira S. Ignatij castitas, & puritas conscientia.

Permisit Deus, ad humilitatis & penitentiam materiam, IGNATIVM, dum militibus vacaret studijs, scedis maculari amoribus, sed postquam accepto illo lethali vulnere, in oppugnatione arcis Pampilonensis, lectione piorum librorum ad Christi sectandam militiam conuersus est, nullo deinceps mortali crimine Diuinam Maiestatem offendit; quin etiam primo mense à suâ conversione, & valetudinis recuperatione, sese irreuocabili voto castitatis obstrinxit. Quod religiosi animi obsequium & sacrificium pro suâ infinitâ bonitate, ita ratum & gratum Deus ipse habuit, ut ex eo tempore, ad extremum vsque vitæ suæ diem, S. IGNATIUS, etsi natura feruidus & planè igneus, & diuturno vsu ac vetustate, ad corroboratam præteritis adolescentiæ lapsibus libidinem, propensius omni profusus sensu libidinis careret. Quod quàm sit rarum, & excellens Dei donum, in tali præsertim homine, qualis ante conuersionem fuit, graues innocentissimorum etiam & sanctissimorum hominum, in carne spiritui rebellis, tentationes, vel niuibus, vel vitiis spiritibus, aliisque asperitatibus, ab ijs abigi solita, declarant.

Quæ verò adhuc animus illius puritate excelluerit, ex his apparet. In perpetua erat vigilia, contra omnes rerum mortalium illecebras, & ociosam mentis euagationem: nec minus accuratè animum ab omni labe tuebatur, quàm qui pretiosis ornati vestibus, viâ lulentâ coguntur incedere. Et quamuis semper se haberet in potestate, & ex D. Bernardi præcepto, non se rebus tradere, sed commodare soleret, tamen in singulas horas examinabat conscientiam. Inuenta erat custodia sensuum, quotidiana culatilibet omissionis confessio, iugis recordatio beneficiorum Dei: cogitata, dicta, factaque in iudicium vocans. Neque hoc satis fuit homini ad summam tendentis, sed inuenit alterum illud examinis genus, quod particulare nominant: quo ad leuium culpam non solum victoriam, sed extinctionem excisionemque utebatur, &

ad incrementum virtutum: de quo etiam certas Societati regulas reliquit in libro Exercitiorum Spiritualium. Summâ obseruabat curâ, quidquid ad Christi gratiam, vel tuendam, vel augendam, quoquo modo pertinere intelligeret. Si quid audiret eorum, quæ ad iram, vel ad turbidiorum aliquem motum incitare homines solent, statim sese colligebat, iungebatque cum Deo: & quid responderet, accuratè meditabatur. Ex quo illud consequbatur, vt neque rationem inconsideratio vlla præcurreret, neque non retineret animi tranquillitatem. Quâquam hoc non huiusmodi solum rebus seruauit, sed perpetuum illi in omni sermone fuit, vt nihil temerè loqueretur, sed cogitât & prudenter, nullumque planè verbum, nisi consultò ac meditatò proferret: neque figuris vel amplificationibus vteretur. Constat illum per triginta & eò amplius annos ante mortem, nec fatuum aut stupidum appellasse quemquam, vllouè contumelioso verbo affectisse. Si quem meritò obiurgaret, sine vlla acerbitate id faciebat, & ne verbo quidem mordebat. Neminem etiam cum asperius obiurgaret, vocabat, aut non obediens, aut superbum, aut inertem, aut pigrum: sed quid cuique inellet vitij, rei explicatione ostendebat. Superlatiuis, vt vocant, nominibus vix vtebatur. De alijs nunquam detraxit, detrahentibus nūquam aures patefecit. Quod quàm sit in mundo rarum, docet S. Thom: 2. 2. q. 73. art. 2. ad 2. *Quia pauci vel nulli sunt, qui non aliquando ex animi leuitate aliquid dicant, vnde in aliquo vel leuiter alterius fama minoratur, quia vt dicitur Iacob: 3. Si quis in verbo non offendit, hic perfectus est vir.*

Aliorum vitia etiam publica, & quæ in ore omnium versarentur, non commemorabat, & de ijs loqui alios non permittebat. Si quid verò alijs excidisset, ipse vel eleuabat, vel excusabat factum: aut si id non posset, animum certè & voluntatem. De erratis etiam domesticorum, miram in eo erat silentium, nihil vlli aperiebat, nisi forte vt emendaret, & tunc quidem tam modestè ac mansuetè, tam habitâ ratione existimationis eius qui peccauerat, vt si vnus satis esset ad remedium, duos non adhiberet, nudâque culpam proponeret, nullâ adhibita contentione, aut reprehensione verborum. Semel cum hac sola te ad Confessarium iuit, vt confiteretur, quòd erratum cuiusdam tribus Patribus aperuisset, cum duo ad remedium adhibendum sufficerent. Et tamen is erat, qui deliquerat, vt vno illo errato diuulgato, nihil eius existimatio apud tertium illum Patrem læderetur. Et ita loquebatur de omnibus, vt singuli bonam de ipsius opinionem illam habere intelligerent, seque illi cordi esse. Ita compositus fuit moribus, vt nec manum, vel oculum, sine causa & ratione moueret: & in statu, incessu, accubatione, sessione, decorum teneret. Quare mirum non est, S.

Lancicij Opusc. Tom. 2.

IGNATII in minutissimis etiam rebus accuratissimam perfectionem & circumspectionem, cum summâ internâ puritate coniunctam, ad eò in admiratione fuisse apud omnes domesticos, vt quò quis ei esset magis inimicus, & sæpius cum eo ageret, eò magis illum suspiceret: quamuis communiter hominibus accidat id, quod S. Cyrillus scriptum reliquit: *Eum qui semper presto est, debitâ reuerentiâ priuari à notis.* Et quod ait alicubi Tacitus: *Rebus maiorem esse ex longinquo honorè.* Sanè Confessarius B. Patris, Iacobus Eguia, de quo ipse fertur IGNATIVUS dixisse, Beatos inter suspiciendum in cœli sede celsissimâ, non tantùm dicebat IGNATIVUM esse, magis quàm Sanctum; sed ne pœnis quidem ab IGNATIO coercitus, à celebrandis eius in immensum laudibus, vllouè modo poterat abstinere. Et in stuporem prorsus adducebat homines, significans quid esset euulgaturus, si vel vnâ horam IGNATIO superfuisset.

CAPVT NONVM.

Donum Orationis in S. Ignatio excellentissimum.

POSTquam ad vitam meliorem S. IGNATIVUS conuersus est, statim & ad placandum numen cœlestè, & ad impetranda dona Diuina, longæ orationis præsidia adhibuit. Septenas quotidie horas genibus nixus orationi dabat: præterea Sacrificio Missæ, Vesperarum & Completorij officijs, attentissimâ curâ semper intererat. Ad Sacerdotium deinde & Societatis regimen euectus, binas post Sacrificium Missæ horas in contemplatione traducebat: vt nihil dicam de præparatione ad Missam, & de eâ oratione, cui ex legum Societatis præscripto, omnes marutino tempore à somno excitati vacare tenentur.

Actiones omnes è S. Basilij præcepto, condeciebat tacitæ precationis sale. Quocumque, & quotiescunque vellet, se Deo atq̃ssimè per contemplationem coniungebat, tantâ facilitate, non modò vt è cœli siderumque aspectu, quo maximè capiebatur; sed etiam, vt ex intuitu floris aut herbæ, aut leuissimæ cuiuslibet rei, confestim in Dei cogitationem amoremque suauissimè raperetur. In recitando Diuino Officio, tantâ diuinæ consolationis copiâ perfundeatur, tantaque lachrymarum affluentia, vt in singulis penè verbis herere, ac preces interrompere, & in Psalmis legendis, magnam dici partè ponere cogerebatur. Ergo propter lachrymarum copiam, sæpè magnum dolorem oculorum contraherebat, & non semel ferme excecatus est: & propter frequentem extasim corpus mirè affligebatur. Quâ de causâ socij, vt ei Diuinum Officium omittere liceret, à Summo Pontifice

D d d 2

tifice